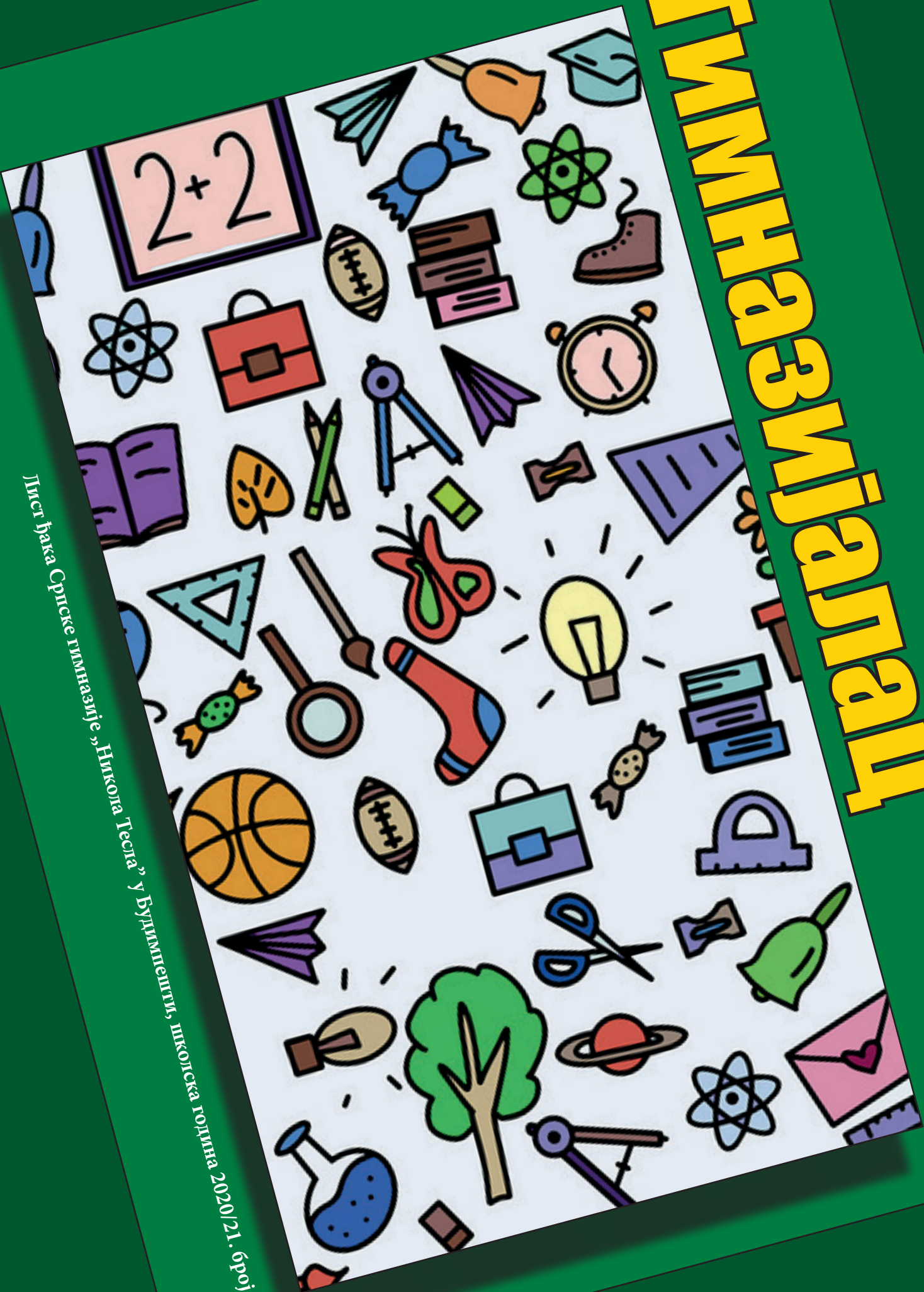

Гимназа з мјатом

Истст Јаќа Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти, ШКОЛСКА ГОДИНА 2020/21. Број 2..

Садржај

Пронађи смисао.....	3
После љубави	4
Унутрашњи пут.....	6
Шта значи матерњи језик за мене?	7
Социолошки, психолошки и биолошки аспект романа „Нечиста крв“	8
„Свијет је овај тиранин тиранину, а камоли души благородној“	9
Седам смртних вируса	10
Порука нама.....	12
Опраштање 2021.	14
Очи.....	16

Удружење „Српски савез“ – савез Срба

„Гимназијалац”

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2020/2021. број 2.;

Уредник: Тамара Зечак

Редакција: Невена Деспотовић, Нина Николић, Теодора Радин, Ирина Ерић, Данка Реновица, Владимир Дракулић, Наталија Томић, Тамара Зечак и Јана Радулашки

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластаћ, директор Издавање је помогло Министарство људских ресурса

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци!

Ближи нам се крај још једне школске године. Ми матуранти се већ полако опраштамо и припремамо за неко ново поглавље живота. Ова школска година нам је нажалост прошла online због тренутне епидемиолошке ситуације, али се надам да ће нам се ипак живот ускоро свима вратити у нормалу и да ћемо моћи несметано да наставимо са својим свакодневним активностима. Надам се да сте бар овај период искористили на најбољи могући начин.

Свима вама од срца желим да следећу школску годину започнете овде у Будимпешти и да што пре заборавите на teams и online наставу. Сада као матурант који за двадесетак дана завршава своје школовање у Будимпешти имам потребу да вам се обратим са пар савета, мојих закључака и осећања које су тренутно код мене заступљена. Знате и само колико пута вам се боравак и школовање овде чинио тешким и колико сте се пута бринули и нервирали око непотребних ствари. Верујте ми да када дође крај вашем боравку овде сећаћете се свега тога са осмехом на лицу и биће вам жао што ти дани одлазе. Овде сте доживели различите ситуације и стекли незаборавна искуства, пријатеље из разних крајева наше земаље, упознали нови град, нов начин живота. Неки од вас су овде доживели и праве велике љубави, али и прва велика разочарања. Сва правила у дому или школи која вам у већини случајева нису била јасна и чинила се непотребним, нервирања око неких предмета попут хемије, географије, математике и незаобилазне физике, сви сукоби и конфликти све ће вам то на неки чудан начин убудуће измамити осмех на лице и присећати вас на ваш живот у Будимпешти. Овде ћу морати да цитирам мог разредног који је када би ми његово славно 12.ц кукали и жалили се на неке ствари и одлуке које нам нису одговарале често употребљавао реченицу: „Имате 3 секунде да одрастете“. Е баш те 3 секунде представљају ваше школовање овде. Верујте ми да колико год се на почетку 4 године чиниле дугим све пролети за трен. Зато се потрудите да те 3 секунде вашег одрастања овде искористите на најбољи могући начин. Дружите се што више, упознајте и обилазите нова места, радите све оно што вас чини срећним и оно најважније - не дозволите да вам на крају буде жао што неке ствари нисте урадили или сте их пропустили. Гледајте да вам сваки дан буде што различитији и испуњенији новим искуствима и да на крају овог вашег одрастања изађете са што лепшим успоменама.

На самом крају бих желела да се захвалим директоркама школе и дома, свим заменицама директорки, професорима у школи и дому што су учествовали у нашем одрастању и помогли нам да постанемо људи, као и свим мојим другарима из школе који су чинили један леп период мог живота. Будућим генерацијама желим пуно среће, успеха и снаге да издрже све оно што их у будућности чека као и да са лакоћом пређу све препреке и задатке на које ће овде наићи. Сви ми знамо да није лако бити СОШИГ-овац, зар не? До неког следећег виђења...

Тамара Зечак, 12.ц

Пронађи смисао

Када неко дуго говори са вама, када се на тај начин упознајете, допуњујете мишљења и када то нису они разговори као да причате сами са собом, када некоме не извучите речи из уста... У осећању животне љубави нисмо сами, већ је та друга половина део нас у једном целом бићу. Прича и прича, никада је није доста. Са њом се гради будућност, породица, све. Чим осетите да у вези, пријатељству, при неком упознавању водите монолог, причекајте мало, станите, боље не настављајте. Заправо, поента и јесте у том првом утиску. Сматрам да ће и најповученији људи у разговору са особом која води вешт дијалог, осетити јединствени спокој. Постоје и људи који су сами по себи ћутљиви, па им то и не смета. Али забога, како ћутање може да гради квалитетан живот? Када са неким стварамо успомене, стварамо ли их сами или ипак је и та друга особа у свему томе? Људи се не могу заташкати, они су жива бомба и са њима то не успева. Људи су људи, а не само неке ситуације и догађаји. Лично ја не памтим само успомене, искључиво особе и осмехе додуше. Још нешто. Никада, али никада немојте да одбацујете оне људе који се неочекивано појаве када сте тужни. Ништа није под морање и не морате их прихватити, али имајте свест колико су ти људи посебни. Мало их је.

Припадам оним људима који воле на традиционалан начин. Понекад и самој себи делујем да нисам из овог века. Чекају ли девојке и данас своје ратнике из боја као што је то некада било? Управо сам та која би чекала и чека свог ратника. Саветујем вас да покушате да волите традиционално, мислим да тако можете открити бољу верзију себе. Као што сам више пута рекла, права душа мора бити права иначе ништа у вези вас неће бити право, а немојте да лажете да не желите такво нешто право. Сви то желимо. И онда мене неко пита зашто ја волим традиционално. Па волим. Најјача магија љубави је када некоме успе да вас инспирише. Љубав и јесте једна велика инспирација. Она вас неће променити, само ће извући из вас оно најтоплије што сте можда увек и имали у себи, али је било негде забачено и захваљујући овој инспирацији оно је оживело. Мало је рећи и описати ту вредноћу живота. Убеђена сам да је свако некада имао прилику да га неко собом инспирише. Најезим се сваки пут када и помислим на то. Није глупо када се залажете за некога, јер како и да буде глупо када тако постајемо бољи људи и тада радимо на себи. Можете ли да схватите шта то значи покренути некога да ради на себи?

Невена Деспотовић, 12.6

После љубави

Ако ме икада сретнеш
Потруди се да не скинеш осмех с лица.
Гледај да са ума сметнеш
Што сам, још увек ја, за љубављу скитница.

Пронађи ме у ћаси сећања на прошле дане,
На дну фиоке успомена,
Макар и отворио старе ране,
Докажи да смо вредни барем помена.

И док ове ноћи, чекамо да јутро сване
Дођи, да срце наслоним на твоја рамена.
Не дозволи да наша љубав заувек плане
Обгрли ми душу, да се сетимо лепших времена.

Телима смо се растали ми, још одавно.
Али душама још увек нисмо,
Ко зна када сам те последњи пут дотакла
Али знам да бих се о тебе, поново „спотакла“.

И када бих могла да бирам,
Бирала бих да те имам,
Два живота да те волим,
Више ничега да се не бојим.

Толико бих желела, поново да те упознам,
Да изнова све твоје тајне дознам,
Колико је то добро, не могу да спознам,
Али да ми од живота више фалиш, једино то знам.

Умем да набројим све твоје мане,
И опет бих то ставила са стране,
Не бих ли са тобом проводила дане,
На рукама твојим чекала јутро да сване.

Можда између нас, ничега и није било,
Можда се све само у мојој глави свило,
У једно сам сигурна, моје мило,
Најсигурније на свету место, јесте твоје крило.

Хајде, нека опет и још јаче заболи,
Од љубави те, знај, још више волим.
Загрли ме, када ти већ нисам ништа и нико
Зар не дугујемо једно другом, барем толико?

Нина Николић 11.ц

Унутрашњи пут

Као прво желим да Вам кажем да није срамота осећаати и признати та осећања. Многи скривају то у себи и увек се носе са речима да су добро. То уопште није здраво за Ваш ум и здравље. Човече, људско си биће, мораш да имаш осећања. У данашње време људи који су емотивни и осећајни у много случајева названи су слабићима и кукавицама и обично њихова доброта буде искоришћена и на крају буду остављени. За мене људи који показују емоције су хероји. Веома је тешко данас имати било кога да те саслуша и разуме. Обично свако гледа само себе и скрхану особу пореди са собом како би преокренуо причу у своју корист. Него људи, да се вратим на осећања и емоције. Значи, ти мали човече, створен си како би осећао и имао емоције а не да будеш камен и безосећајан. Није срамота имати осећања и показати их! У данашње време, које је по мени веома искварено и лажно, тешко је пронаћи некога ко ће ценити ваше срце, емоције и унутрашњу доброту. Свет у ком се налазимо базиран је на материјалним стварима и спољашњем изгледу. Људи изграђују мишљења једни о другима на основу тога како се облаче, који телефон имају, који ауто возе, колику кућу имају итд... Међу људима се ствара подела на оне богатије и мање богатије. А не схватају да богатство уствари не представља ни кућа ни ауто ни телефон него породица и вољене особе које нас окружују. Гледала сам неке емисије у којима дете нема шта да обује, гладује, живи у много горим условима него просечан човек, а опет је пуно доброте, љубави и цени оно мало што добије. С друге стране познавала сам неке људе који имају толико пуно омогућених ствари а и даље нису задовољни тиме, као да су гладни што бољих материјалних ствари и никад им није доста. Они уствари не познају праву глад и никад је неће ни упознати. Много је застрашујуће што већина људи нема обзира према другима, само гледају како да наакосте и саботирају једни друге. Људи морате се тргнути и схватити да богатство нису материјалне ствари! Право богатство лежи у искрености и доброти људи. Највеће богатство је управо имати породицу око себе и имати коме искзати емоције и осећања!

Теодора Радин, 10.и

Шта значи матерњи језик за мене?

Ја сам Српкиња која живи у Мађарској. Мој матерњи језик је најлепши језик свих времена, а то је српски и поносим се тиме. Највише због наших јунака, великих људи који су штитили наш народ од разних невоља и злочина што су се издешавала у стара времена. Због њих је опстао овај предиван језик, јер су многи записивали догађаје и ширио се са колена на колена.

Ево тако га и ја причам дан данас због својих прадека, прабака, деке, бака и мојих родитеља, а наравно и школе. Значи ми јер имамо прелепе песме, песмица, књига које памтимо. Овај језик је толико снажан и јединствен да има чак и своје писмо, ћирилицу. То опет можемо да се захвалимо једном великом, дивном човеку, Вуку Стефановићу Караџићу. По мени су та слова прелепа, прелепо су украшена имају то неки своје посебан стил и значење. У основној школи нисам имала могућности да их научим тако да сам ја док сам још била мала девојчица, нашла овде код нас на тавану једну стару књигу и уз њу радну свеску па сам их сама научила. Јако ми је драго када и у другој држави чујем наш језик. Баш ми је онако некако топло око срца јер знам да нас има свугде по свету који се поносим, ширимо и волимо наш језик. Волим када чујем неког странца како прича на мом језику и када га разумем јер ми тако долази до знања да се и другим националностима свиђа овај језик. Жале се како им је тежак, а није ни чудо јер је препун прелепих, чаробних, старих речи. Стално једва чекам неки распуст како би могла да одем код своје родбине, кумова, другара у своју Земљу где могу са свима њима да га користим, причам. Међутим, због ове страшне ситуације, пандемије која нас је задесила и доста њих заразила је немогуће. Добро може да се реши то преко мобилних телефона али није то, то.

Језик, односно говор нас чини јединственим и због тога морамо га волети и усавршавати, читати што више старих а наравно и новијих књига како би и ми могли пренети и научти наше потомке овај дивни језик.

Ирина Ерић, 9.а

Социолошки, психолошки и биолошки аспект романа „Нечиста крв“

Нечиста крв је роман који првим читањем на мене није оставио снажан утисак. Међутим, након подробније анализе и уласка у његову суштину и поруку, схватила сам да носи читав један, за мене до тада нетумачен, а тако близак свијет. Појам нечисте крви је за мене постао јасан тек касније. Суштина за мене није била видљива одмах, али је била слатка и узвишена када сам је докучила.

Социолошки, психолошки и биолошки мотиви овога романа су изузетно богати и за себе вежу читав спектар ликова, људских профила, ситуација и појава. Они се црпе из пишевог доброг познавања југа Србије, људске нарави, наслијеђа, фолклора и друштва. Социолошка обојеност је изражена. Њена присутност се јасно види у приказу породице и односа унутарње, у приказу друштвеног поретка и раслојавања.

Осим веза између појединаца и заједнице у овом роману, осликава се и унутрашњи свијет ликова, што представља психолошки аспект романа, а за шта је Софка као главна јунакиња најбољи примјер. Њен психолошки профил је разрађен до детаља. Њему је причињена највећа пажња. Упознаје нас са њеним унутрашњим свијетом, грађеним од снова, сласти и самозадовољства, који се касније претвара у пакао разочарења, издаје и невјерице, у губитак свега онога што је до тада предстаљало свјетлост. Код свих других ликова у роману из њихових спољних акција можемо допријети до њихове психе, односно свега онога што се крије унутра. Писац нас уводи у њихов унутрашњи свијет директно кроз њихове поступке и ми полако схватамо који су њихови мотиви, амбиције, жеље, страсти и емоције. Хронолошка и сувоопарна радња проткана је психолошким елементима попут самосажалења, самољубља, разочарења, издаје, кајања и жртве.

Оно што за мене представља највеће „откриће“ јесте изучавање биолошког аспекта овог романа. Декаденција, односно биолошко пропадање читаве једне породице у мени буди највећу радозналост, јер до сада нисам имала прилику да се сусретнем са овим мотивом у књижевности. Аспект са ког Бора Станковић обрађује ову тему је оригиналан, језгровит и допадљив. Мотив предака од којих се наслеђује „нечиста крв“ је полазни мотив биолошког аспекта приче. Он је изузетна подлога и водич за све оно што слиједи. Колико год се то чинило чудно и страно, мислим да је то проклетство звано „нечиста крв“ заправо честа појава код нас Срба и да је присутно генерацијама. Породица се код нас самтра нечим најсветијим и најсвје тлијим. Колико је тако, толико је и наопако, јер се иста псује, омаловажава, прља и издаје на разне начине.

Наслијеђе је опасна ствар. Крв коју наслијеђујемо од својих предака не мора да представља само физичке и биолошке особине, већ и начин живота, одржавање обичаја. Мислим да писац овим помало контраверзним насловом алудира и на овако нешто. Не кажу цаба људи „то ти је у венама“, или „то ти је у крви“. Чини ми се да се сви ови аспекти сливају у овај један, главни, мотив и потпомажу његовом расцвјетавању.

Када се сви ови аспекти на крају узму у обзир и када потражимо поруку ове приче, наћи ћемо је и на самом почетку, у самом наслову. Ова тема уопште није давна и далека, она међу нама живи и данас. Лоза се наставља, крв путује из генерације у генерацију, само остаје питање које би сви себи могли да поставимо: „Какву смо то крв ми наслиједили“? Да ли су се на нама као на Софки „сломила кола“ или ипак нису?

„Свијет је овај тиранин тиранину, а камоли души благородној“

Ово је реченица из дјела Горски вијенац коју је изговорио игуман Стефан, али њен истински стваралац је Његош. Заиста ако се замислимо ова реченица има дубоко и опсежно значење.

Свако од нас, здравог разума, тежи да у животу постигне савршенство у неком важном пољу – образовање, породица, пријатељи, посао... На том путу ми ходамо кроз свијет са и осталим људима који имају исте, у горем случају, супротне циљеве. Замислимо свијет као рат. Свијет је збир ђуди добрих и лоших. Разлог нашег ратовања је испуњење претходно наведених циљева. У том рату су супростављене двије стране: Благородни, са војском поуздања, толеранције, жртве, спремности и тирани који не желе да други испуне свој циљ и да успију уопште у срећи и задовољству. У рату се стално дешавају сукоби: добро самопоуздање и њихова пакост, љубав и њихова мржња, племенитост и њихова себичност. Нису у толикој мјери важни исходи појединачних битака, важно је да прави морал остане једнак и да уз неке губитке побједи. Колико их је ова друга, лошија страна спутавала и чинила тешким живот, ни њима није лако. Није лако бити и зао, за то је потребна велика завист и гордост. Свијет – бојно поље је и за њих припремило ствари које су они другима. Можда је њихов камп на непогодном терену и вријеме им је лоше. Олује, монсуни, болести. Колико је тиранину тешко да врши тиранију, благородном је теже толико пута толико. Свијет је суров, поготово у данашње вријеме. Вријеме гдје су „вриједности“ изгубиле значај, гдје се мало ко разликује у хрпи истих, гдје свако каже добар дан, а не жели му добро. Данас ми смо сами себи највећи тирани. Како тирани врше тиранију физичким видом, ми то радимо у нашем уму. Вршимо злочине над разумом, памећу, моралом. Уз ту тиранију која постоји код сваког јављају се тирани који стварају још физичке тираније. Сада можемо да разумијемо ову реченицу.

Мислим да ова Његошева реченица крије дубоко значење. Имам осјећај као да када прочитам ове ријечи да видим још један дио који каже: буди душа благородна. Говори да душа благодарна треба проћи и остати благодарна за разлику од тиранина који сију све супротно од тога. Када пођемо кроз трновити пут бивања благодарне душе, најлакше ће бити скренути метар лијево или десно и чиниће нам се да више нећемо патити на том путу. У томе и јесте ствар, јер благодарни остају благодарни када науче да претрпе тиранију и зло и њихово благо тада постаје веће и вриједније. Тада ће остати такви довјека. Гвожђе се најбоље кује док је вруће. То можемо да примјенимо и у виђењу свијета и сукоба са тиранијом и благодарношћу.

Седм СМРТНИХ вируса

Тог, сада већ далеког марта 2020. године била сам ученица деветог разреда гимназије у Будимпешти а свет је потресала зараза изазвана вирусом Covid 19. У школи и у ђачком дому сви смо причали о тада за нас имагинарној болести и о могућности да школе у Мађарској буду затворене. То су биле две главне теме. Вече, некако баш на петак 13. узбуркала је и та вест. Враћамо се кући...

Када сам након десетак дана „принудног распуста“ прелистала дневник који пишем, схватила сам да су тинејџерска пискарања замени-ле озбиљније и конкретније приче.

Информативни програми су били укључени, пратила сам вести на друштвеним мрежама и изненађена развојем догађаја као и коментарима, записивала сам их у дневник. У данима обавезне самоизолације највише времена сам проводила са породицом. Реченицом, која је већ прерасла у шалу, могла бих и ја описати време проведено са њима: „Дивни неки људи“. У дугим разговорима, гледајући породичне фотографије, присетили смо се свих лепих тренутака, претходних генерација и њиховог начина живота. Све то спојено, за мене један нови свет, прерасло је у књигу „Седм смртних вируса“.

У првом делу књиге описујем период од 13. марта до 11. априла, 2020. године, односно период који сам по повратку из Мађарске морала да проведем код куће. Осим дневних, актуелних информација, сваки дан садржи и истиниту причу. Свака прича шаље поруку. То је био мој начин да подсетим колико је живот леп и да та лепота зависи од нас самих. Треба учити од оних којима је срећа и лепо време. Приче су пуне малих тајни и знакова. Кроз њих описујем важност породице, суграђана и државе. Пишем о снази вере. О моћи љубави. Осуђујем немар и тугу. Оживљавам сећања о рату и неуништвом пријатељству. И тако из дана у дан, дотакла сам стваран свет. А у стварном свету смо сами себи и болест и лек. Схватила сам да је вирус Корона нешто што ће свакако проћи али тај видљив страх пред невидљивим непријатељем натерао ме је да размислим. И шта онда? Шта ћемо са невидљивим вирусима који годинама уништавају живот? Други део књиге сам посветила њима.

Опаснији и смртоноснији од Короне су БЕС, ПОНИЖАВАЊЕ, ИНАТ, НЕЗАДОВОЉСТВО, НЕЗНАЊЕ, ЗАВИСТ и НЕЗАХВАЛНОСТ.

Ко је био „нулти случај“? Вакцина не постоји. Нисмо стекли имунитет. Шта је лек? Живот је постао „црвена зона“. Квалитет се крије у скафандеру да би опстао. Доброта се покрива маскама да би преживела. У другом делу књиге опомињем и молим.

Ова књига је моја захвалност свима који су се неуморно борили против непознатог непријатеља. Лекарима, продавцима, новинарима, наставницима, спортистима, родитељима, бакама које су шиле маске ...

Књига је мој аплауз у осам свима њима.

Књига је писана ћирилицом. Са великим разлогом. А како сам започела књигу, тако ћу завршити овај текст.

„Није ова књига за свакога...

Књига је за оне који отвореног срца прихватају размишљање шеснаестогодишњакиње. И за оне који желе да чују шта њихова младост има да каже. Још више је за оне који прихватају критике и труде се да поправимо поправљиво. Највише је за оне који воле Србију.“

Наталија Томић, 10.6

СМРТНИХ
ВИРУСА

ТАЛИЈА

Порука нама

Тамо где сат откуцава за крај, ту креће ново поглавље. Сваки крај са собом доноси тежину у грудима и ту нелагодност у желудцу, али отвара нам нове видике и слободу да се развијемо и научимо, просто речено да растемо. Ништа није дуготрајно, све има свој рок, па чак и средња школа.

Не знам шта ко планира да упише, да ли планира студије, да се посвети раду или спорту или да ли евентуално жели да паузира док се не слегне ово тешко време у ком се налазимо, али једно знам – свакоме желим да му се оствари све што пожели.

Не желим да пишем текст у чијим се редовима налазе скривене поруке или индивидуална упутства, желим да имате простора да се пронађете или да се не сложите са мном. Као што каже наслов, ово је порука нама. Ово је за свакога ко зна или нема појма шта ће са собом, за свакога ко разуме или не може да се поистовети са мојим мислима које пажљиво преносим на овај папир. Ово је једно скроз неутрално писмо без посвете.

Налазимо се у 21. веку, времену технолошког и светског напретка, али опет стагнирамо. Стагнирамо у много ствари, посебно у овом периоду пандемије, смењивања мера, изненадних и непоузданих информација које на нас индиректним или директним начином утичу. Мењамо државе, мењамо своје личне изборе, преиспитујемо себе, наше амбиције и могућности. Сви нам вичу да се опустимо, да ће бити боље, да се смиримо али то у нас не улива мир, јер тренутно није добро.

Али, сутра је нови дан. За недељу дана ћемо ући у нову недељу, а време ипак ради у нашу корист јер пролази брзином светлости. Људи обично мисле да је време лукаво, да нас заварава баш јер лети, али ја мислим да живот без кратког века не би био толико драгоцен. Секунде и минути се смењују и нестају док формирам ове редове, толико да би неко рекао да је то истрошено време. Ја кажем да ипак није, с обзиром да сам за то време створила нешто што је само моје а намењено је свима. Тако је и са успоменама, да време не пролази оне се не би лепо сложиле и формирале. Време нам пружа бесконачне прилике, а ми већином видимо само ту ожалашћену страну њега.

Такође, желим да вам кажем да не дижете руке од онога што вам паше. Лично, за мене је то писање и највећи страх ми је да изгубим мисли које бих могла да запишем и да никад више не станем испред папира и створим нешто. Када помислим на факултет и све обавезе које ме само чекају и на обавезе које се нагомилавају, прва помисао ми је да ли ћу стићи да запишем све. Ако не запишем све што бих желела, онда нећу оставити свој траг и сећање на себе, самој себи. Не желим да мислите да и ви требате да записујете, само желим да ам нагласим да ако себи нешто што волите и што вам уноси мир у дневницу ускратите, можда изгубите чар ових година. Тако да, радите шта год желите, јер вам ове године нико неће вратити нити надокнадити.

Немојте да клонете духом, сваку препреку заобиђите, елиминишете, прескочите, само немојте да клонете. Човек кад клоне изгуби угао гледања који доприноси лепоти овог света. Можда свет не функционише праведно и харизматично, али ми можемо. Свет је у рукама човека, а сваки човек је индивидуа. Све креће од појединца и шири се даље, све док се не нађу истомишљеници и док свако не наиђе на ту половину која им је фалила. Али, не заборавите да будете праведни. Нису све идеје супериорне увек, колико год да нам се оне чиниле исправне јер су потекле директно од нас.

Током писања овог текста, ударила ме је спознаја да је ово последњи текст који ћу објавити у „Гимназијалцу“. Желим да се захвалим на могућности да своје мисли делим са осталима и да се посебно захвалим свима који одвоје своје слободно време за текстове које су настали у соби ђачког дома. Моје писање за овај лист овде стаје, али сама чињеница да сам се током ових година развијала кроз објављивање текстова помогла ми је да будем бољи писац и ко зна, можда ћу једном бити познати аутор који је почео од једног школског листа званог „Гимназијалац“ у Будимпешти.

И за крај, свима желим да читају добре књиге, спавају редовно, да никад не престану да се боре и остварују све своје циљеве. Да не заборавите ко сте и шта сте, да никад не допустите да помислите да не заслужујете нешто, свет је пун лепота и прилика а на нама је да их ухватимо и чврсто, тврдоглаво да се боримо за њих. Човек без своје борбе губи поенту, губи све што може бити или имати, губи себе.

Тара Маловић, 12.ц

ОПРАШТАЊЕ 2021.

Освануо је и тај за нас матуранте веома битан 8. мај. Дан када смо морали да се опростимо од наше школе, дома, живота у Будимпешти, професора, директора... Ово је дан када смо све своје доживљаје, осећања и успомене сумирали и обележили као и сваке године опраштањем.

Истина је да се овај, за матуранте битан, догађај није могао одржати као претходних година због тренутне епидемиолошке ситуације, али смо захвални и срећни што су се ученици и разредне старешине једанаестих разреда, као и директори потрудили да овај догађај ипак буде одржан у складу са могућностима. Ни матуранти, ни професори, ни директорство нису могли сакрити своје емоције. Све је кренуло говорима ученика једанаестих разреда који су нама матурантима пожелели све најлепше у будућем школовању и животу. Након овога су уследили опроштајни говори матураната, који су за мене лично, а верујем и за све присутне чинили најемотивнији и најискренији део. Сви смо се кроз те говоре осврнули на наш целокупан четворогодишњи или петогодишњи живот у Будимпешти. Сетили смо се нас као преплашених деветак који су

били препuni питања и nedoumiца, zatim nas kao starijih đaka koji su se često bunili protiv raznoraznih stvari, ali koji su ovde doživeli i svoje najlepše trenutke. Osvrnuli smo se na svakog pojedinca, na skoro svaki lep ili mañe lep trenutak koji ćemo читав живот памтити, na sve šale, nepravde, suze i smeh (kažem skoro sve jer svi mi znamo da je Tesla institucija u kojoj je svaki dan dinamičan i koji sa sobom nosi pregršt novih izazova i dođaja za pamćenje). Učeniце

Мила Божић, Аница Шијаковић и Ленка Кипријановић су својим искреним говорима успеле да разнеже све присутне, тако да се у ваздуху осећала нека посебна енергија која је карактеристична само за нас славне ученике

генерације 2017-2021 која ће верујем дуго бити памћена. Ова генерација је поред бројних одличних ученика имала и одличне спортисте, девојке које су певале у школском хору, ученике који су талентовани за сликање, писање, рецитовање... Са овом реченицом се сложила и директорка школе др Јованка Ластих која се осврнула на нас какви смо били кад смо дошли и на то какви смо сад и која нам је упутила пар савета у вези са оним што нас у будућности чека. Искрено нам је пожелела све најлепше у даљем школовању и скренула нам пажњу на то да никада не заборавимо своје пријатеље из средње школе и да се трудимо да са њима одржавамо контакт јер су они пријатељи за цео живот. Након овог говора ми матуранти смо формирали велики круг и на знак директорке смо замислили жељу и пустили балоне у ваздух.

Ово је крај једног лепог поглавља у нашем животу али уједно и нови почетак. Сигурна сам да смо сви спремни за све ново што нас чека, као и то да никада нећемо заборавити наше средњошколске дане и да ћемо их се увек са радошћу присећати.

Тамара Зечак, 12.ц

Очи

Не. Не гледај ме док пролазим кроз ово све
Знај, у мојој башти поред цветова у свакој боји
Не цветају увек лале блиставе
Крије се ту и коров покоји
Не, немој да нам се погледи сретну!
Кад ми магла прекрије стазу
Ону младу, тек започету
Коју здушно чувам
Као очи у глави.
Не, само ме погледом не стрељај!
Јер то је моја вечна тајна
Оно је та издајица
У којем се крије ружна истина
Јер ће само једна капљица
Земљотрес да покрене и тада ће бити крај.
Не, ништа ми од овог потребно није.
Остави ти ту прошлост да се крије.
Пусти је нек тамо сама цвили.
Осмех настаје када се да загрљај мили.
Можда је она башта помало сива,
Затворена, пуста, непримамљива
Али веруј ми, уз мало сунца и топлоте
Све цвета лепо, све ружно оде.

Јана Радулашки, 10.б